

Szikra Balázs

Egy az áldozatok közül

2016.03.22. | Brüsszel | Reggel 8 óra körül

A brüsszeli Zaventem repülőtér egyik terminálját öngyilkos merénylők támadása éri. A halálos áldozatok száma harminckettő, a sérültek száma meghaladja a háromszázat.

2016.03.22. | Brüsszel | nem sokkal reggel 9 után

Az EU-negyedhez közeli, maelbeeki metrómegállót is támadás éri. Akárcsak egy órával korábban, itt is öngyilkos merénylő az elkövető. Az Iszlám Állam mind a két támadást magára vállalta.

2016.03.22. | Budapest | este fél 11 környékén

A kettős metróra várok a Blaha Lujza téri állomáson. Mellettem egy férfi telefonál. Külsőre megfelel az arab embereket leíró sztereotípiák nagy részének. Megérkezik a metró, felszállunk, ő a metró egyik csuklójában áll meg, én vele szemben, átlósan ücsörgök egy ülésen. Alig hagyja el az utolsó kocsi is a megállót, az alapzaj egyre jobban elcsendesedik ahogyan a férfi, talán az általunk megszokottnál hangosabban, telefonál. Elég volt egy ismerősnek tűnő hang és külső, a délelőtti események okozta félelem máris elkezd terjedni az utasok közt. Az utasoknak feltűnik a tv-ből és internetről hallhatott „arab nyelv”. Egyre távolabb és távolabb húzódnak a férfitől, és a szemük sarkából, gyanakvó tekintettel kémlelik. Nagyjából másfél méteres körzetben nincs senki rajtam kívül. Vajon érzi, hogy tőle félnek? Egyáltalán, feltűnt már neki?

Távolról, feszülten lesik minden mozdulatát és a telefonálást kísérő gesztusait. Vajon elhangzik egy „Allahu akbar”? Kérdések sora kattoghat az utasok fejében a magyar fül számára „darálós” nyelvtől és a „tipikus arab férfi” látványától. Mi történhet velük? Van-e okuk félni? Vajon ki van a vonal túlsó végén?

A férfi csak beszél tovább, mintha észre sem venné, majd egy megállóval később, a Keleti pályaudvarnál leszáll, vissza se néz, a tömeg pedig lassan megnyugszik. Tekintetek sora követi végig, ahogy a peronon elsétál, majd a szerelvény lassan továbbgördül a következő állomás felé. Alig záródik be a metró ajtaja, az utasok lassan

elfoglalják az üresen maradt helyeket, a feszült csend pedig ismét csendes tömegmorajjá változik a kocsiban.

Az időpont kétezer-tizenhat, március huszonkettedike, este fél tizenegy. Mi, a budapesti M2-es metrón utazók is áldozatai vagyunk valamilyen formában, a brüsszeli eseményeknek. A délelőtti robbantásokat nem a testünk szenvedte meg, hanem a másokba vetett bizalmunk, a nyitottságunk. A fájdalom, ami a megingó elfogadásból fakad, kiválthatta a félelmet, a gyanút, esetleg gyűlöletet, vagy azt, hogy egy a sztereotípiáknak megfelelő férfit máris a robbantások elkövetőivel azonosítunk.

Vajon észrevette? Ő maga is áldozattá vált, hiszen gyilkosokhoz hasonlítják pár tulajdonsága alapján, anélkül hogy tudnák, ki is ő valójában. Lehet, hogy egy hosszabbra nyújtott telefonbeszélgetés menekülés volt a többiek félelmének súlya alól? Pedig ő is csak egy utas volt, akárcsak a többi. Egy az áldozatok közül.